

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa W. L.
przeciwko Bankowi (...) Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 marca 2016 r.,
na skutek dwóch skarg kasacyjnych - powoda oraz strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 30 kwietnia 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) przyjmuje do rozpoznania skargę kasacyjną powoda;**
- 2) odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej strony pozwanej.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi

kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwany Bank (...) S.A. z siedzibą w W. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 kwietnia 2015 r. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, tj. zagadnienie nowe dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie sądowym i nauce prawa oraz budzące poważne wątpliwości co do sposobu jego rozwiązania, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Skarżący powinien wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których wyłoniło się zagadnienie, sformułować je, podać argumenty – wynikające z dorobku judykatury i nauki prawa - prowadzące do rozbieżnych ocen, nadto motywację, że rozwiązanie go jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08 oraz z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13 – nie publ.). Ponadto ze względu na publiczne cele skargi kasacyjnej zagadnienie prawne powinno ono być sformułowane w sposób ogólny i abstrakcyjny, tak aby mogło być ono rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147, z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 oraz z dnia 18 października 2010 r., I UK 199/10, nie publ.). Pozwany w skardze kasacyjnej nie sformułował zagadnienia prawnego spełniającego wyżej określone wymagania, skoro sprowadza się ono do pytania o możliwość ponoszenia przez bank odpowiedzialności wobec jego klienta w ustalonym stanie faktycznym przy uwzględnieniu regulacji z art. 728 k.c. oraz terminu przedawnienia. Tak ujęte zagadnienie prawne sprowadza się w istocie do pytania o zasadność rozstrzygnięcia kwestionowanego skargą kasacyjną. Ubocznie

dodać przy tym należy, iż skarga kasacyjna w ogóle nie zawiera zarzutu naruszenia odpowiedniego przepisu dotyczącego przedawnienia.

Nie zachodzi również wyrażona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. przesłanka przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zgodnie wskazuje się, że powołanie się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), wymaga sprecyzowania tych przepisów, oraz wskazania, na czym polegają poważne wątpliwości związane z ich stosowaniem wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości. Konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej. Ponadto, ze względu na publiczne cele jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, niepublikowane). Wymagań tych nie spełnił skarżący, który nawet nie określił precyzyjnie, które z przepisów wymagają wykładni. Powołał się jedynie na występujące rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych na tle podobnych stanów faktycznych, a więc na różne zastosowanie, a niekoniecznie różną wykładnię przepisów prawa dotyczących – o ile można wnioskować z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej – art. 362 k.c. Nie spełnia tego wymagania również wskazanie, że „istotne jest, aby Sąd Najwyższy dokonał wykładni zagadnienia prawnego (s. 5 skargi). Taka argumentacja wskazuje na brak rozróżnienia przez pozwanego dwóch przyczyn przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i pkt 2 k.p.c.

Nie zostały także przez skarżącego przedstawione wystarczające motywy pozwalające na uznanie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi bowiem wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze

elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Tych elementów nie można przypisać przedstawionemu przez skarżącego uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wynika, które z przepisów i z jakich przyczyn zostały naruszone przez Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty w wyżej wskazanym znaczeniu. Podkreślić przy tym należy, iż zasadnicza część zarzutów wypełniających podstawę skargi kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., jak również sposób uzasadnienia zarzutów wypełniających podstawę kasacyjną z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., zmierza do podważenia oceny dowodów dokonanych przez Sądy *meriti*, co w postępowaniu kasacyjnym jest w ogóle niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). W związku z przyjęciem do rozpoznania skargi kasacyjnej powoda nie orzeczono o kosztach wywołanych wniesioną przez pozwanego skargą kasacyjną, o których orzeknie Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., w orzeczeniu kończącym postępowanie przed Sądem Najwyższym.